

že je splněna totožnost stran i na straně žalující. V souzené věci žaluje vnučený správce domu, jenž tvoří konkursní podstatu Anny Sch. jako povinné ve výkonu vnučené správy podle § 109 ex. ř., uplatňuje tentýž nárok, a mohl proto pokračovati v přerušném sporu C II 820/33. Jest tudíž námitka zahájené rozepře odůvodněna.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu žalobcovu.

D ů v o d y:

Jest ovšem pravda, že vnučený správce nemovitosti není ani zmocněncem dlužníkovým při vedení správy, ani zástupcem vymáhajícího věřitele, nýbrž orgánem exekučního soudu, na jehož příkaz a pod jehož dozorem vykonává správu nemovitosti dlužníkovy, jsa k úkonům a opatřením se správou nemovitosti spojeným oprávněn mocí zákona. Proto i ve sporu v této své vlastnosti vystupuje jménem vlastním jako samostatná strana procesní (§§ 109, 111 ex. ř.). Při tom však nelze přehlédnouti, že ačkoliv vystupuje ve sporu vlastním jménem, a je tudíž sám po stránce formální procesní stranou, přece není sám podmětem práva, o němž ve sporu jde, nejsa účasten na hmotném právním poměru, který má býti sporem řešen. Proto také výsledky jeho činnosti ve sporu nepostihují jeho samého, nýbrž přímo toho, kdo je podmětem onoho hmotného práva. Konečný výsledek takového sporu je tudíž tž, jako by spor vedl subjekt práva hmotného sám, kdyby zavedením vnučené správy nebyla mu tato dispozice odňata. Uplatňuje-li tudíž vnučený správce ve své vlastnosti vnučeného správce sporem nárok dlužníkův — v souzeném případě nárok dlužnice resp. úpadkyně Anny Sch. — nejedná jako nový samostatný právní podmět, který by byl odlišný od dlužníka, nýbrž vymáhá žalobou vpravdě nárok dlužníkův. K tomu třeba uvážiti i to, že účelem ustanovení procesního řádu o rozepři zahájené (stejně jako i o rozepři rozsouzené) jest, aby se předešlo možnému vydání dvou nebo více rozhodnutí v téže věci sobě odporujících. To by mohlo snadno nastati i v souzeném případě, kdyby ve sporu o tž nárok z téhož právního důvodu Annou Sch. již zahájeném bylo pokračováno, když subjektem práva, jež vnučený správce Otto P. v souzeném sporu vymáhá, je ve skutečnosti jmenovaná Anna Sch., a to i tehda, když na její jmění byl prohlášen konkurs, neboť právním subjektem jmění, jež tvoří konkursní podstatu, zůstává i nadále úpadce sám, jenže nesmí s jměním nakládati. Posoudil tedy rekursní soud věc po právní stránce správně, když vyslovil, že jest v souzené věci splněna totožnost stran.

Čís. 16220.

Odpovědnost notářů.

Notář odpovídá za škodu (§ 5 notář. ř., § 1299 obč. zák.) vzniklou tím, že neupozornil kupitele při sepsání kupní smlouvy na nebezpečí plynoucí z poznámky pořadí, která vážla na kupované realitě.

Za kandidáta notářství u něho zaměstnaného odpovídá notář podle § 1313 a) obč. zák., nikoli podle § 1315 obč. zák.

K založení nároku na náhradu škody se nevyžaduje vždy přímá příčinná souvislost, nýbrž stačí i příčinná souvislost nepřímá, bylo-li jednání (opominutí) škůdcovo jedním z článků v řetězu příčin, které vedly k škodlivému výsledku.

Vzájemný poměr nároků na náhradu škody příslušících kupiteli proti notáři ex delicto a proti prodávateli z tržové smlouvy.

(Rozh. ze dne 23. června 1937, Rv I 24/35.)

Žalobkyně se na žalovaném notáři domáhá žalobou náhrady škody 90.570 Kč s přísl., a to v podstatě z těchto důvodů: V květnu 1929 se žalobkyně dohodla se stavitelem Františkem E. v P. o koupi novostavby domu v P. za 160.000 Kč. Dne 16. května 1929 byla sepsána tržová smlouva v notářské kanceláři žalovaného, jehož žalobkyně, která po dlouhou dobu žila v Americe, jsouc neznalá zdejších právních předpisů, pověřila jako právníka a notáře uvedeným právním jednáním v přesvědčení, že bude provedeno tak, aby neutrpěla právní ani hmotné škody. Smlouvy tržová byla však sepsána tak, že podle ní koupila žalobkyně od Marie E. role č. kat. 499/36, zapsané ve vložce č. 1502 hl. kn. II. města P. jako tržová cena byla uvedena ve smlouvě částka 8.000 Kč, ač na pozemku tom byl postaven dům a žalobkyně zaň vyplatila prodávající Marii E. hotově 155.000 Kč. Kupní cenu vyplatila žalobkyně tím způsobem, že dala přepsati svoji vkladní knížku v Ž. bance na jméno manželů E-ových. Ježto dům byl novostavbou, doplácela žalobkyně ještě 6.550 Kč na různé poplatky, takže zaplatila na kupní cenu celkem 161.550 Kč. Odstavec III. uvedené smlouvy zní: »Poněvadž celá tržová cena zaplácena, nepřejímá kupující na sebe povinnost k placení dluhů a závad a prodávající se zavazuje v tom směru k závadprostému odevzdání.« Žalobkyně byla přesvědčena, že žalovaný v pozemkové knize nezjistil na koupené nemovitosti žádných břemen a závad, které by přecházely na žalobkyni, ježto jinak by ji na to upozornil, což neučinil, a neupozornil ji zejména, že i pouhá poznámka pořadí chová pro ni nebezpečí, že doplatí ještě částku v poznámce označenou. Žalovaný se však ani slovem nezmínil o tom, že jest na nemovitosti nějaká závada, a také neupozornil žalobkyni, jak bylo jeho povinností, aby si zadržela nějakou částku na zajištění depurace, což bývá obvyklá opatrnost praktikovaná u všech kupních smluv. Dne 15. listopadu 1929 došlo žalobkyni usnesení krajského soudu v P., že se na její dům vkládá podle poznámky pořadí zástavní právo Č. banky v P. ve výši 80.000 Kč s 10% úroky, 10% úroky z prodlení a vedlejšími závazky do výše 12.000 Kč. Na žalobkynino oznámení, jež o tom učinila Františku E., ten prohlásil, že to nic není, aby to zahodila, leč přesto si žalobkyně došla do pozemkové knihy a tam zjistila, že na prodaném roli bylo podle usnesení krajského soudu v P. ze dne 17. listopadu 1928, č. d. 1797, poznamenáno pořadí k zajištění pohledávky do výše 80.000 Kč s přísl. s právní účinností do 16. listopadu 1929 a že v pořadí poznámky jest vložen vklad práva zástavního za celou pohledávku

80.000 Kč s přísl. Č. banka žalobkyni žalovala na zaplacení uvedené pohledávky, vymohla si její vykonatelnost a povolení vnučené dražby koupené reality, a to k vymožení pohledávky 90.570 Kč, ¼ % pololetní odměny z pětinasobku 90.570 Kč, procesních útrat 3.473 Kč 80 h a útrat exekučního návrhu 539 Kč 20 h. Žalobkyně žalovala prodávající Marii E. na zaplacení vložené pohledávky Č. banky, vedla proti ní také exekuci, ale na její (prodávatelčino) jmění byl vyhlášen konkurs. Těmito právními kroky byla žalobkyni způsobena další škoda: přisouzené útraty sporu 2.491 Kč, 405 Kč 05 h a 507 Kč 85 h. Žalobkyně zaplatila v roce 1932 celou zástavním právem zajištěnou pohledávku s příslušenstvím shora uvedeným Č. bance v P. k rukám jejího právního zástupce Dra A. S. Podle žalobkynina tvrzení žalovaný zavinil celou uvedenou škodu, ježto jako notář převzal k provedení dílo, totiž smlouvu, a bylo jeho povinností, aby ji provedl s péčí dobrého právníka, upozornil ji dle opatřeného lustra na všechny závady na nemovitosti vážnoucí, vyložil stranám jejich právní význam i finanční jejich dosah, a aby dal do smlouvy srovnalou vůli stran o těchto závadách. Byla-li na listu C zjištěna závada, t. j. v souzeném případě poznámka pořadí pro 80.000 Kč, měl zadržeti potřebnou částku k depuraci této závady. Opominul-li to, dopustil se hrubého opominutí a nevěnoval provedení převzatého díla péči dobrého právníka, a odpovídá proto za způsobenou jí škodu. Žalovaný namítl zejména, že dne 16. května 1929, když se smluvci dostavili do kanceláře žalovaného k projednání smluvních podmínek, oznámil žalovaný žalobkyni, že na prodávaném pozemku jest poznamenáno pořadí pro zamýšlené zatížení částkou 80.000 Kč, při čemž přítomný František E. prohlásil, že hodlá-li žalobkyně užítí zápůjčky, že se může po případě vložiti dluhopis v pořadí poznámky té, a nechce-li žalobkyně tak učiniti, že se společně se svou manželkou zaváží, že obstarají originál usnesení o povolení poznámky, uložený u Č. banky, a že kdykoli k vyzvání depuraci provedou. S tím žalobkyně souhlasila. K dotazu žalovaného mu smluvci oznámili, že kupní cena činí 8.000 Kč a že ji již kupující zaplatila, takže u něho nic nebylo vypláceno. O tom, že na pozemku byl postaven dům a že kupní cena má býti 155.000 Kč, nebo docela 161.550 Kč, nebylo vůbec řeči. O poznámce pořadí v uvedené vložce žalovaný věděl, ježto měl již od 19. dubna 1929 lustrum o prodaném poli, ježto Marii T. povolena byla V. spořitelnou na pozemek ten zápůjčka 80.000 Kč, jež se měla vyplatiti, bude-li na pozemku tom postaven dům. Před podpisem smlouvy žalovaný stranám výslovně řekl a František E. slíbil, že do 1. června 1929 80.000 Kč Č. bance zaplatí, což ve svých spisech si vyznačil, a k podpisu smlouvy došlo teprve, když žalobkyně se slibem tímto byla srozuměna a jemu uvěřila. Kupní cenu 8.000 Kč nemohl žalovaný zadržeti, ježto mu smluvci řekli, že kupní cena byla vyplacena již předem. Na jmění Marie E. byl usnesením krajského soudu v P. prohlášen pod K 17/31 konkurs, který v době podání žaloby nebyl dosud skončen a nebylo možno zjistiti, co žalobkyně z konkursní podstaty obdrží, takže škoda v době podání žaloby žalobkyni dosud nevznikla, a namítá tudíž žalovaný jednak bezdůvodnost, jednak předčasnost žaloby. Žalovaný uznal, že Č. banka k vy-

možení částky 90.570 Kč s přísl. vedla dražbu na nemovitosti ve vložce č. 1502/II m. P. zapsanou a že byl v exekučním řízení tom pod E VIII 204/32 u okresního soudu v P. vedeném nařízen dražební rok na 16. července 1932. Žalovaný nemá viny na možné škodě způsobené žalobkyní, neboť užil veškerých opatrností řádného právníka. Soud první stolice uznal podle žaloby. Odvolací soud zamítl žalobu. Důvody: Jest nesporné, že byla v notářské kanceláři žalovaného sepsána trhovía smlouva, podle které žalobkyně koupila od Marie E., manželky stavitele Františka E., role č. k. 499/36, zapsané ve vložce č. 1502 hlavní pozemkové knihy II. města P., za kupní cenu 8.000 Kč a že žalobkyně dne 16. května 1929 dotčenou trhovíu smlouvu v kanceláři žalovaného podepsala. Žalobkyně tvrdí, že jí ani žalovaný, ani jeho koncipient neupozornili, že v době podpisu trhoví smlouvy bylo v uvedené knihovni vložce poznamenáno pořadí k zajištění pohledávky do výše 80.000 Kč s přísl. s právní účinností do 16. listopadu 1929 a že tímto opominutím utrpěla škodu, jejíž náhrady se žalobou domáhá. Prvý soud v důvodech napadeného rozsudku uvádí, že podle souhlasného přednesu stran sepsal žalovaný dotčenou trhovíu smlouvu o prodeji parcely, na níž byl postaven nový dům, jako notář ve smyslu § 1 not. ř. Odvolatel právem vytýká, že první soud jest na omylu. V § 1 not. ř. jest upravena působnost notářů co do sepisování veřejných listin a co do sepisování takových veřejných listin obsahuje § 52 not. ř. zvláštní předpisy o úřadování notářů. V souzeném případě však nešlo o sepsání veřejné listiny, a nemá tu proto význam ustanovení § 52 not. ř. V tom směru žalovaný právem vytýká procesnímu soudu nesprávné právní posouzení. Podle § 5 not. ř. jest notářům dovoleno, aby k žádosti stran sepisovali též soukromé listiny, při čemž jsou notáři povinni vynaložiti poctivost, přesnost a pílí, stejně jako ostatní přísežní právní zástupci (advokáti). Žalobkyně opírá žalobu o povinnost k náhradě škody. První podmínkou nároku na náhradu škody jest podle § 1295 obč. zák. zavinění škůdcovo a jest tudíž zkoumati, zdali žalovaný nebo jeho koncipient Dr. Pavel N. při sepisování uvedené kupní smlouvy jednali nedbale a nevynaložili přesnost a pílí, kterou mu ukládá předpis § 5 not. ř. Prvý soud v důvodech napadeného rozsudku uvádí, že svědectvím Dr. Pavla N., Františka E. a seznáním žalovaného nabyl přesvědčení, že Dr. Pavel N. učinil sice zmínku o poznámce pořadí pouhým dotazem při čtení odst. III. řečené smlouvy, ale spokojil se pouhým ústním prohlášením Františka E., že jsou se žalobkyní a dotčené poznámce dohodnuti. Dále uvádí první soud, že nabyl úplného přesvědčení, že žalobkyně nebyla za jednání v kanceláři žalovaného upozorněna na význam poznámky pořadí a nebyla poučena o možném nebezpečí majetkové újmy, která jí z poznámky té hrozí. Prvý soud tudíž nezjišťuje, že by při předčítání a podpisování smlouvy o poznámce pořadí vůbec nebylo řeči. Ostatně žalobkyně sama ve svém odvolacím sdělení vychází ze skutečnosti, že František E. prohlásil, že poznámka pořadí přijde k výmazu, že on usnesení opatří a depuraci obstará. Soud odvolací tudíž bere podle souhrnných výsledků řízení v první stolici konaného a výsledků ústního odvolacího jednání za prokázáno, že se Dr. Pavel N. při předčítání kupní smlouvy zmínil

o řečené poznámce pořadí a že poté František E. prohlásil, že poznámka pořadí přijde k výmazu, že on soudní usnesení o poznámce té opatří a depuraci obstará. Svědek Dr. Pavel N. přízezně v první stoličce udal, že před podpisem první smlouvy vysvětlil žalobkyni význam poznámky pořadí a že určitě řekl, že usnesení o pořadí má ten význam, že ten, kdo ho má, může si dáti vložiti podle něho právo zástavní. První soud v tom směru výpovědi Dr. Pavla N. neuvěřil. Soud odvolací má sice se zřením na určitou přísežnou výpověď Dr. Pavla N. pochybnosti, zdali toto skutkové přesvědčení prvního soudu je správné, avšak nepokládá za nutné opakovati důkazy, poněvadž žaloba není odůvodněna, i když se bere za základ rozhodnutí zjištění prvního soudu, že prý Dr. N. nepoučil žalobkyni o významu poznámky pořadí. Vždyť nejde tu, jak již řečeno, o sepsání notářského spisu podle §§ 1, 52 not. ř. Jest zjištěno, že oba smluvci při přečtení prohlásili, že kupní cena jest úplně zaplácena a že se stavitel František E. jménem své manželky zavázal k výmazu poznámky pořadí. Ježto žalobkyně svou povinnost z kupní smlouvy již splnila, nemohl Dr. N. od poučení o významu poznámky pořadí očekávati jiný účinek než ten, že prodávající se zaváže k výmazu této poznámky, což se skutečně stalo. Dr. Pavla N. by za zjištěného stavu proto nestíhalo zavinění ve smyslu § 5, odst. 2, not. ř. ani tehda, kdyby žalobkyni nebyl upozornil na význam poznámky pořadí. Ani jinak není prokázáno, že by žalovaný nebo jeho koncipient při sepisování kupní smlouvy jednali nedbale. Jest zjištěno, že si před podpisem smlouvy obstarali knihovní lustrum o prodané nemovitosti, a je právně bezvýznamné, v který přesný den si uvedené lustrum obstarali. Není nic nápadného že stavitel resp. jeho manželka prodává knihovní parcelu a nikoli hotový dům. Vždyť stavitel může svému zákazníkovi jednak prodati pozemkovou parcelu a jednak s ním uzavřít smlouvu o dílo, že totiž mu vystaví na parcele dům. Pouze první smlouva potřebuje listinné formy, způsobilé k vkladu práva vlastnického. Že by částka 8.000 Kč jako kupní cena za prodanou parcelu byla nápadně nízká, není tvrzeno. Poněvadž prodal parcelu stavitel, nemusilo býti notáři nápadné, že stavitel nebo kupitelka potřebují stavebního úvěru, a že proto vážne poznámka pořadí. Sám žalobkynin manžel Josef H. udal jako svědek, že v době podpisu kupní smlouvy stavba domu na pozemku byla téměř dohotovena. Dům totiž nebyl ještě dostavěn. Žalobkyně tvrdila, avšak nikterak nedokázala, že neovládá úplně český jazyk. Ostatně ani netvrdila, že žalovaný nebo jeho koncipient věděli nebo musili věděti o tomto jejím nedostaku. Žalobu slušelo zamítnouti také proto, že není dokázána příčinná souvislost mezi tvrzeným zaviněním žalovaného a jeho koncipienta a žalobkyninou škodou prý utrpěnou. Žalobkyně byvši slyšena k důkazu jako strana, udala, že již před 16. květnem 1929 František E. na její dotaz prohlásil, že na prodané realitě nevázne nijaký dluh. Žalobkyně ani netvrdí, že žalovaný nebo jeho koncipient ji nesprávným udáním v tom směru uvedli v omyl. Podle jejího vlastního prohlášení byla uvedena v omyl Františkem E. Jest zjištěno, že žalobkyně ještě dříve, než se dostavila do kanceláře žalovaného k podpisu smlouvy, vydala Františkovi E. vkladní knížku banky, znějící na 155.000 Kč, jako

kupní cenu za parcelu a dům. Tím se stal jmenovaný E. vlastníkem této knížky. Žalobkyně sama jednala krajně neopatrně, když, aniž se přesvědčila o tom, zdali na nemovitosti vážne knihovní břemeno nebo poznámka pořadí, zaplatila před podpisem kupní smlouvy skoro celou kupní cenu. Škodu, kterou prý žalobkyně utrpěla, způsobila si žalobkyně z největší části sama. Žalobní nárok není též důvodem po právu. Není proto třeba zabývat se výší zažalované pohledávky. Pro úplnost se podotýká, že oprávněna jest námitka žalovaného, že by i tehdy, kdyby žaloba byla co do důvodu oprávněna, slušelo ji zamítnouti pro tentokráte. Není správný názor zastávaný žalobkyní v odvolacím sdělení, že Marie E. a žalovaný jsou rukou společnou a nedílnou povinni plniti zažalovanou náhradu škody. Proti Marii E. přísluší žalobkyni nárok z kupní smlouvy, proti žalovanému žalobkyně uplatňuje nárok na náhradu pro zavinění při konání právnické práce. Jde tu o dva různé právní důvody. Je zřejmé, že by žalobkyně na základě smlouvy v kanceláři žalovaného sepsané nebyla utrpěla žádnou škodu, kdyby Marie E. byla dosti majetná, aby mohla splniti svůj slib k depuraci poznámky pořadí. Žalobkyně může si proti žalovanému činiti nárok na náhradu škody teprve, dokáže-li se, že Marie E. svůj závazek depurační nemůže splniti. Soud odvolací musí přezkoumati rozsudek první stolice podle skutkového stavu v době, kdy rozsudek ten byl vynesena. Prvý soud zjistil, že nebylo v době vneseného rozsudku ještě provedeno exekuční řízení k vymožení pohledávky žalobkyně proti Marii E. a že ani konkursní řízení, prohlášené na jmění Marie E., není dosud skončeno. Není tudíž ještě jisto, zdali a jakou škodu utrpěla žalobkyně tvrzeným zaviněním žalovaného, a žaloba je proto v každém případě předčasná.

N e j v y š š í s o u d zrušil napadený rozsudek a vrátil věc odvolacímu soudu k dalšímu jednání a novému rozhodnutí.

D ů v o d y:

Žalobkyně právem brojí proti názoru odvolacího soudu, že žalovaný jest bez viny, že tu není příčinná souvislost mezi její škodou a tvrzeným zaviněním žalovaného a jeho koncipienta a že žaloba je předčasná proto, že žalobkyni dosud žádná škoda nevznikla. V kanceláři žalovaného byla sepsána soukromá listina, totiž trhová smlouva. Podle § 5, odst. 1, not. ř. jsou notáři oprávněni sepisovati soukromé listiny. Podle druhého odstavce řečeného ustanovení mají notáři, právě tak jako jiní přísežní zástupci, obstarávati uvedená jednání s poctivostí, přesností a pílí podle platných zákonů, odepřítí každou spolučinnost na na jednáních zakázaných, podezřelých a jen na oko předstíraných, a odpovídati stranám za každou škodu, kterou jim způsobili svým zaviněním. Platným zákonem ve smyslu druhého odstavce § 5 not. ř. jest rozuměti také obecný zákoník občanský a zejména jeho ustanovení § 1299. Prvý soud zjistil, že žalobkyně nebyla za jednání v kanceláři žalovaného vůbec upozorněna na význam poznámky pořadí, jež vážla na realitě žalobkyní kupované, a že nebyla poučena o možném nebezpečí ma-

jetkové újmy, která jí z poznámky té hrozí. Žalovaný ve svém odvolání výslovně napadl uvedené skutkové zjištění, odvolací soud však jeho správnost nepřezkoumal, vycházející z názoru, že by Dr. Pavla N., kandidáta notářství u žalovaného (a tedy patrně ani žalovaného samého), za zjištěného stavu nestíhalo zavinění ve smyslu § 5, odst. 2, not. ř. ani tehda, kdyby žalobkyni nebyl upozornil na význam poznámky pořadí. Leč dovolací soud neschvaluje tento názor, poněvadž se přičítá jak předpisu § 5, odst. 2, not. ř., tak i ustanovení § 1299 obč. zák. o povinnostech odborníků, aby veřejný úřad, k němuž se přiznávají, vykonávali se zvláštní znalostí a mimořádnou péčí. Kdyby bylo shledáno, že ani žalovaný, ani Dr. Pavel N. nepoučili žalobkyni, jak zjistil první soud, odpovídal by žalovaný žalobkyni za toto opominutí. V dovolací odpovědi zastává žalovaný stanovisko, že by žalobkyně byla musila tvrdit, že žalovaný ustanovil k sepsání smlouvy osobu nezdatnou a že se tedy žalovaný dopustil viny ve výběru anebo v dohledu na svého koncipienta; něco takového však žalobkyně vůbec netvrdila. Toto stanovisko žalovaného není správné, neboť žalovaný vůči žalobkyni neobstarával své záležitosti, nýbrž byl vůči ní zavázán k plnění. Nejde tu tedy o případ § 1315 obč. zák., nýbrž o případnost § 1313 a) obč. zák., kde otázka nezdatnosti nerozhoduje. V otázce příčinné souvislosti dovodil první soud, že bylo ještě možno zabránit tomu, aby prodávající Marii E. byla valuta vyplacena. Odvolací soud se o této okolnosti nezmiňuje, má však za to, že není dokázána příčinná souvislost mezi tvrzeným zaviněním žalovaného a jeho koncipienta a škodou žalobkyně. Leč po právní stránce napadený rozsudek přehlíží, že se k založení nároku na náhradu škody nevyžaduje vždy příčinná souvislost přímá, nýbrž že by stačila i příčinná souvislost nepřímá, kdyby jednání (opominutí) žalovaného bylo jedním z článků v řetězu příčin, které vedly k škodlivému výsledku. To jde najevo z §§ 1301 a 1311 obč. zák. (srv. na př. rozh. č. 5360 a důvody rozh. č. 5499 Sb. n. s.). Odvolací soud nejen že nevycházel z tohoto právního hlediska, ale nezjistil ani skutkový podklad, potřebný pro úsudek soudu o příčinné souvislosti. Odvolací soud pokládá konečně žalobu též za předčasnou, poněvadž v době vynesení rozsudku prvního soudu nebylo ještě provedeno exekuční řízení k vymožení žalobkyniny pohledávky proti Marii E., ani nebyl skončen konkurs prohlášený na jmění Marie E. Dovolací soud nepokládá tento názor za správný. Vždyť napadený rozsudek sám výstižně doličuje, že žalobkyně má jednak nárok z kupní smlouvy proti Marii E., jednak nárok na náhradu škody proti žalovanému pro zavinění při konání právnické práce. Nárok, o nějž jde v souzeném sporu, byl by se zřením na krajně nepříznivé majetkové poměry Marie E. vznikl již opominutím žalovaného shora vyličeným, poněvadž žalovaný opominul zabránit tomu, aby byla valuta za prodanou realitu vyplacena Marii E., ačkoli to bylo podle zjištění prvního soudu ještě možné. Škoda žalobkynina ve vztahu k žalovanému vznikla tudíž v době právě uvedené. Na vzniku škody nic nemění to, jaký výsledek bude mít exekuce a konkurs proti Marii E., poněvadž za stavu věci, jaký je v souzeném případě, by to mohlo mít význam toliko pro rozsah nebo výši žalob-

kynina nároku na náhradu škody. Žaloba není tedy předčasná. Dovolání je proto důvodné. Poněvadž však dovolací soud vycházejí z mylného, odchylného právního hlediska, neučinil potřebných zjištění ve shora naznačených směrech, bylo napadený rozsudek zrušiti a věc vrátiti odvolacímu soudu, aby o ní dále jednal a znovu rozhodl (§ 510 c. ř. s.).

Při tom bude na odvolacím soudě, aby se vypořádal i se všemi ostatními námitkami, jež byly uvedeny v odvolání žalovaného, a přihlédl též k obsahu žalobkynina odvolacího sdělení.

Čís. 16221.

K přerušení promlčení ve smyslu § 1497 obč. zák. stačí ovšem uznání pohledávky co do důvodu, avšak uznávací prohlášení musí býti do té míry určité a přesné, aby bylo možno z něho seznati důvod pohledávky.

Dlužníkuv výrok, že má vědomost o tom, že jest věřiteli ještě dlužen peníze a že zaplatí podle možnosti nebo ve splátkách, postrádá potřebné určitosti závazného prohlášení, zejména jde-li o palmární pohledávku za advokátské práce vykonané v několika věcech klientových.

(Rozh. ze dne 23. června 1937, Rv I 2425/35.)

Proti žalobě, již se žalující advokát domáhal na žalovaných Josefu a Marii K-ových zaplacení palmární pohledávky 3.789 Kč s přísl., omezených za sporu na 3.489 Kč, a to za právnické práce konané na příkaz žalovaných v době od roku 1927 do roku 1933, namítli žalovaní, uznávajícé toliko částku 157 Kč z účtu za práce konané v roce 1932 až 1933, promlčení za práce konané v letech 1927 až 1931. Žalobce přednesl naproti tomu, že nastalo přerušení promlčení tím, že jednak žalovaní zaplatili dne 15. října 1929 na účet jeho palmární pohledávky 300 Kč, jednak že prvý žalovaný Josef K. v roce 1932 při rozhovoru v jeho kanceláři výslovně prohlásil, že ví, že jsou on a jeho manželka žalobci ještě dlužní peníze, a že by zaplatili, aby však jim žalobce poskytl jen lhůtu. Soud první stolice uznal podle omezené žalobní žádosti. Důvody: Výpovědmi svědků Karla B. a Helgy K. soud zjistil, že prvý žalovaný ne děle než před dvěma lety byl v kanceláři žalobcově a na oznámení žalobcovy, že (žalobce) má od něho něco k požadování a že obdrží žalovaný účty, odvětil, že ví, že jest žalobci ještě dlužen, že nemůže toho času okamžitě platiti, ježto nemá příjmů resp. hotovosti, že však zaplatí podle možnosti nebo ve splátkách. Podle uvedeného zjištění uznal tedy žalovaný žalobcovu pohledávku, a je proto promlčení přerušeno. Toto uznání se jeví tím věrohodnější, že žalovaný zaplatil dne 15. října 1929 na účet palmární pohledávky 300 Kč. Odvolací soud zamítl žalobu co do částky 3.332 Kč s přísl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.